

Chương 194: Thánh Kiếm Tiamata Thánh Tích Của Towan (7) - Thú Nhận Với Ellen

(Số từ: 3528)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

09:09 AM 20/04/2023

Nghi lễ bắt đầu vào khoảng 10 giờ sáng.

Đã hơn 1 giờ sáng, đã qua giờ đi ngủ từ lâu. Nghi thức tiếp tục tiến triển. Họ không làm những việc như điểm danh, vì vậy thực sự không có gì phải lo lắng cả.

Trong khi đó, Olivia Lanze tiếp tục tập trung cao độ mà không hề uống một giọt nước nào.

Tôi không cần phải làm vậy, nhưng tôi cũng ở lại với cô ấy. Cơn đói của tôi không lớn đến thế.

Tôi không thể biết cô ấy vất vả hay mệt mỏi như thế nào, vì vậy tôi cảm thấy khá bồn chồn khi quan sát cô ấy từ bên ngoài.

Tôi có thể làm gì cho cô ấy? Tôi có nên lau mồ hôi cho cô ấy không? Thành thật mà nói, sẽ chẳng ai quan tâm nếu tôi chỉ đi ngủ, nhưng tôi không có những suy nghĩ vô liêm sỉ như vậy.

Vì vậy, tôi chỉ tiếp tục xem.

Cô ấy đã tập trung vào một nhiệm vụ duy nhất trong 12 giờ liên tục mà không hề run rẩy.

Tuy nhiên, nó chắc chắn dường như đang làm việc.

Trong một thời gian dài, với tốc độ cực kỳ chậm, sự tiến bộ của cô ấy có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hình dáng của thanh kiếm bị nguyên rửa đang thay đổi như thể nó đang lột bỏ lớp da bên ngoài.

Tiamata ô uế đang dần trở lại hình dạng ban đầu—thanh kiếm hắc ám đang dần lấy lại màu trắng sữa của nó.

Buổi lễ thanh tẩy của Olivia Lanze rõ ràng đã phát huy tác dụng.

Nó không chỉ trở lại là một Thánh kiếm trong một tia sáng trắng rực rỡ.

Đó là một quá trình dần dần.

Tuy nhiên, giống như những chiếc vảy bong ra từng cái một, như thể lời nguyên bị đốt cháy bởi [sức mạnh thần thánh], các lớp của thanh kiếm bị nguyên rửa lần lượt bong ra, dần dần nhuộm đỏ và biến mất.

Chậm mà chắc, Thánh kiếm đang được phục hồi.

Đó không phải là một sự thay đổi đáng kể, nhưng nó là một sự thay đổi liên tục.

Olivia im lặng ngồi trong phòng tắm của tôi và tiếp tục cầu nguyện trong cùng một tư thế mà cô ấy đã bắt đầu.

Tôi đang xem cảnh đó như thể tôi phải chứng kiến, dựa vào một trong những bức tường của phòng tôi, đèn đã tắt.

Giống như Olivia Lanze, tôi cũng không thay đổi tư thế, hoàn toàn im lặng.

Trong sự im lặng đó, thứ duy nhất thay đổi trong khoảng thời gian dài tưởng như vô tận đó là thanh kiếm bị nguyên rửa.

Và sau đó...

Khi lớp vảy cuối cùng của thanh kiếm bị nguyên rửa bị bong ra...

"...Đã xong."

"Em đã làm việc chăm chỉ."

"...Vâng."

Với ánh bình minh đầu tiên, buổi lễ đã kết thúc.

"Nghỉ ngơi chút đi. Cảm ơn em."

"Vâng... em sẽ làm thế."

Tôi đỡ Olivia Lanze, người không còn đủ sức để đứng dậy, và dẫn cô ấy đến giường của tôi. Cô chìm vào giấc ngủ ngay lập tức như thể cô đã buộc mình phải tỉnh táo cho đến lúc đó.

Tôi giơ tay về phía thanh kiếm nằm trên sàn phòng tắm.

*Sliiii...

Thanh kiếm biến mất khỏi sàn phòng tắm và, trước khi tôi kịp nhận ra, nó lại xuất hiện trên tay tôi.

Với sự phục hồi của Tiamata, có vẻ như mối liên kết tinh thần của nó với tôi đã trở nên trọn vẹn. Olivia Lanze dường như đã tiếp quản và hoàn thành những gì Dettomolian bắt đầu.

Lưỡi kiếm màu ngà dường như có kết cấu ấm hơn so với sắt thông thường. Thanh kiếm, trông như thể đã bong ra nhiều lớp, vẫn không có thanh chắn ngang, nhưng giống như trên các Thánh tích khác, có những chữ cái được khắc trên đường rãnh máu cắt giữa thân kiếm màu trắng sữa của nó .

Tôi có thể đọc chúng.

[Thanh tẩy thế giới bằng cơn thịnh nộ.]

—Cơn thịnh nộ...

Đó là một cụm từ khá đáng ngại được khắc trên Thánh kiếm.

Việc khôi phục Thánh Kiếm Tiamata đã hoàn tất.

[Đã hoàn thành nhiệm vụ – Thánh kiếm Tiamata]

Tôi đã có thể hoàn thành phần thưởng được trao cho tôi trong tình trạng ô uế.

[Một phần thưởng bổ sung sẽ được nhận]

[Bạn có thể trở thành chủ nhân của Tiamata nhờ hiệu ứng của 'Linh Hồn Thần Thánh', một đặc điểm mà bạn chia sẻ với Olivia Lanze.]

[Phần thưởng: Bạn có thể chia sẻ Thánh kiếm Tiamata với Olivia Lanze.]

Và nó cũng đi kèm với một phần thưởng bất ngờ.

* * *

Khi tôi gửi lại Tiamata, nó đã được cất vào ngăn kéo bàn của tôi. Nó sẽ di chuyển đến nơi tôi muốn giữ nó. Nếu tôi muốn cảm nhận vị trí của thanh kiếm, tôi có thể nắm được vị trí của nó một cách tự nhiên.

Đó là thứ mà người ta gọi là liên kết linh hồn thực sự.

Và tôi đã chia sẻ nó với Olivia—nó là một món đồ thuộc sở hữu chung.

Olivia Lanze đã ngủ như thể cô ấy ngất đi, và tôi cũng rất mệt.

Tất nhiên, tôi không thể ngủ cạnh cô ấy, vì vậy tôi đặt Tiamata vào ngăn kéo, khóa nó lại và đi ra ngoài hành lang.

Vẫn chưa đến giờ thức dậy, vì vậy không có một bóng người nào trong hành lang vào khoảng sáng sớm.

Tôi đã định nằm xuống thứ gì đó giống như ghế sofa ở sảnh để chợp mắt. Tôi đã chết mệt mỏi. Sau khi nhin ăn một chút, tôi cũng cảm thấy khá đói.

Không thành vấn đề nếu mọi người phát hiện ra Tiamata ở trạng thái tinh khiết.

Dù người ta có tin thanh kiếm bị nguyên rửa đó là Tiamata hay không, thì đó vẫn là sự thật. Họ biết nói gì khi kết quả như vậy?

Thế giới là một điều có hệ quả như vậy. Tôi tin rằng thanh kiếm bị nguyên rửa là một Thánh kiếm, vì vậy tôi đã cố gắng thanh tẩy nó và đưa nó trở lại trạng thái thánh thiện ban đầu. Temple chỉ nhằm Thánh tích là Thánh tích của Ma thần và đã cố gắng loại bỏ hoặc phong ấn nó.

Không ai có thể nói bất cứ điều gì chống lại tôi bởi vì tôi đã đúng.

Sự căng thẳng mà tôi phải chịu trong hai ngày qua vì Tiamata ô uế không phải chuyện đùa. Đó là

mức độ mà tôi nghĩ rằng đầu của tôi có thể thực sự bị hói.

Khi loạng choạng bước vào sảnh, tôi thấy có ai đó đang uể oải ngồi trên ghế sofa.

Đó là Ellen.

"...Cậu đang làm gì ở đây?"

"...Không có gì nhiều."

Ellen chỉ ngồi thẫn thờ trên ghế sofa, và khi cô ấy nhận thấy tôi ở xung quanh, cô ấy nhìn tôi. Có vẻ như cô ấy cũng không ra ngoài để tập luyện vào sáng sớm.

Ellen có vẻ do dự, nên tôi hỏi cô ấy một cách thận trọng.

"Cậu đang đi ra ngoài để luyện tập sao?"

"...KHÔNG."

Tôi ngồi đối diện với Ellen. Tôi vẫn chưa ngủ, nhưng cô ấy dường như không có ý định ngủ chút nào.

Ellen không nói gì.

Tôi cũng không nói gì.

Sẽ khá kỳ lạ nếu tôi bắt đầu giải thích mọi thứ cho một người thậm chí không hỏi.

Có vẻ như tôi đang ngụy biện cho điều gì đó mà cô ấy thậm chí còn không hỏi. Chà, tôi cũng sẽ không biết phải nói gì nếu cô ấy thực sự hỏi.

Tuy nhiên, tôi đã có thể sửa chữa mọi thứ bằng cách nào đó.

'Hãy cùng bàn về chuyện này.'

'Hãy thoải mái nói về nó.'

'Ngay cả khi nó hơi nhiều ...'

"Này."

"...Vâng."

"Hứa tớ một vài điều."

"Hứa với cậu chuyện gì?"

Ellen nghiêng đầu trước những lời đột ngột của tôi.

"Đừng đánh tớ trước khi cậu lắng nghe tất cả những gì tớ muốn nói."

Tôi không quan tâm nếu cậu muốn đánh tôi sau khi nghe xong, nhưng đừng đánh tôi trong khi tôi đang giải thích.

Chỉ cần đánh tôi sau khi tôi xong việc...

Làm ơn...

Ellen có vẻ bối rối vì cô ấy không biết tôi đang nói về cái gì. Tôi đưa Ellen đến phòng huấn luyện yên tĩnh.

Ngay cả khi chúng tôi gây ra nhiều tiếng ồn, sẽ không ai có thể nghe thấy chúng tôi khi chúng tôi ở trong đó.

“Chà... Thực ra, cậu biết đấy. Về Thánh tích của Ma thần. Thấy chưa. Vấn đề là...tớ đã mang theo nó.”

“Cái... Cái gì? Cậu nói gì?”

Ellen dường như không hiểu những gì tôi đang cố gắng nói một chút.

“Chính xác mà nói, nó liên tục quay lại với tớ, có lẽ vì nó coi tớ là chủ nhân của nó... Vì vậy, không phải tớ đã đánh cắp nó. Nó chỉ tiếp tục quay trở lại với tớ. Ngay cả sau khi tớ ném nó đi, nó vẫn sẽ xuất hiện lại trong phòng của mình... Đó là những gì đã xảy ra. Đó là tất cả.”

'Mẹ kiếp.'

Biểu hiện của cô ấy trở nên tồi tệ hơn từng phút, vì vậy tôi thậm chí không biết mình đang nói về cái gì nữa.

Vẻ mặt của Ellen trở nên lạnh lùng. Bầu không khí dường như đóng băng xung quanh chúng tôi khi tôi tiếp tục nói.

Ellen đang im lặng nhìn tôi. Cô ấy không hét vào mặt tôi hay đấm tôi...

Cô ấy chỉ nhìn chăm chăm.

Tuy nhiên, cô ấy rõ ràng trông rất tức giận.

'Được rồi, cho tôi biết thêm.'

Đó là những gì cô ấy dường như cố nói với tôi.

“Này... Cậu có muốn tớ tiếp tục không?”

"Vâng. Tiếp tục."

Tôi cảm thấy như cô ấy sẽ giết tôi nếu cô ấy nhận thấy bất cứ điều gì sai trái.

Đôi mắt với ánh mắt lạnh lùng của Ellen, tôi cảm thấy lo lắng khi cuối cùng cũng giải thích được mọi chuyện.

Từ thanh kiếm bị nguyên rửa đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, đến việc tôi yêu cầu Olivia Lanze giúp giải quyết vấn đề bằng cách nào đó. Và cả cách Olivia đã giúp tôi bằng cách thực hiện nghi lễ thanh tẩy suốt đêm sau khi cô ấy phát hiện ra thanh kiếm bị nguyên rửa chính là Tiamata.

Tôi vội triệu hồi Tiamata để cho Ellen xem.

"Không thể nào... Đó thực sự là Tiamata..."

Ellen không thể tin rằng thanh kiếm bị nguyên rửa đã biến thành Thánh tích của Towan như thể nó lột da. Tuy nhiên, ngay cả khi cô không thể tin được, thì sự thật vẫn ở ngay trước mặt cô.

Thứ được cho là Thánh tích của Ma thần chính là Tiamata trong tình trạng ô uế. Cô ấy đã có những sự thật được trình bày ngay trước mặt mình, vì vậy không có lý do gì để cố gắng nói thêm bất cứ điều gì.

Cuối cùng, cô ấy chỉ bảo tôi bỏ nó đi vì cô ấy nghĩ đó là một vật thể nguy hiểm, như chúng tôi đã

chứng kiến trong hành động, nhưng đó là kết quả của hành động của tôi.

Chúng tôi thực sự đã thu hồi Thánh tích của Towan từ Darklands, không phải Thánh tích của Ma thần. Việc tìm thấy Thánh tích của Ma thần đã là đủ tuyệt vời, nhưng việc tìm lại Thánh tích của Towan, thứ đã bị thất lạc 300 năm trước, nhất định được coi là một thành tích to lớn.

Và tôi thực sự gắn kết linh hồn với Thánh tích Towan.

Điều đó có nghĩa là tôi là vị thần của sự thuần khiết, cũng là Quán Quân của Towan.

“Cuối cùng... Cậu đã được định sẵn để có nó... Nó có giống như thế không?”

Thanh kiếm bị nguyên rủa không có tác dụng với tôi. Ellen dường như nghĩ rằng cuối cùng thì việc tôi trở thành chủ nhân của Tiamata là điều không thể tránh khỏi.

“Chỉ là trùng hợp thôi. Olivia cũng không rơi vào lời nguyền của nó.”

“...Điều đó là khả thi.”

Tôi cũng giải thích với cô ấy rằng Olivia Lanze đã giúp tôi thanh tẩy thanh kiếm.

Tôi gửi lại Tiamata, rồi liếc nhìn Ellen.

“Uhm... tớ xin lỗi. Tớ đã không nghe lời cậu.”

Bây giờ nên là lúc để cô ấy nổi giận.

Cô ấy đã bảo tôi vứt thứ đó đi bao nhiêu lần rồi. Tôi không có lời nào. Cho dù kết quả có tốt đẹp đến đâu, tôi vẫn rơi vào một tình huống nguy hiểm vì tôi đã tiếp tục hành động ngoan cố.

Ellen liếc nhìn tôi với cái miệng hơi bĩu ra.

“...Đừng đề cập đến nó. Chỉ cần đừng làm điều gì đó như thế nữa.”

Ban đầu cô ấy rõ ràng trông có chút khó chịu và sốc, nhưng bây giờ tâm trạng của cô ấy có vẻ tốt hơn một chút. Tôi đã sẵn sàng để có một trận đòn nặng. Ellen trông ổn, nếu hơi buồn một chút.

Cô ấy... làm biểu cảm đó à?

“Như cậu đã nói, tớ sẽ không tham lam vô ích nữa. Cho đến khi tớ chết.”

Tôi đã thành thật.

Mặc dù kết quả rất tốt, nhưng nếu tôi chỉ làm sai một động tác, cùng lắm là tôi phải bỏ chạy khỏi Temple, tệ nhất là bay mất đầu.

Tất nhiên, nếu không trải qua thử thách đó, tôi sẽ không có được thứ vũ khí tuyệt vời mang tên Thánh kiếm Tiamata, tuy nhiên, không phải lúc nào mọi chuyện cũng kết thúc tốt đẹp.

Ellen hít một hơi thật sâu khi ngồi xuống sàn phòng tập.

“Vì vậy, cậu sẽ làm gì bây giờ?”

"Chuyện gì?"

“Cậu định báo cáo với Temple rằng thanh kiếm bị nguyên rủa thực sự là Tiamata sao?”

Temple vẫn còn hỗn loạn. Tất cả những người đó có lẽ vẫn đang vật lộn để tìm Thánh tích bị thất lạc của Ma thần.

Giấu Tiamata không còn khó khăn với tôi nữa. Tôi chỉ có thể triệu tập và gửi nó trở lại từ bất cứ đâu. Không cần thiết phải giấu nó trong phòng của tôi nữa. Tôi thậm chí có thể ném nó xuống sông Irene và gọi nó bất cứ khi nào tôi cần.

“Tớ nghĩ báo cáo sẽ là điều đúng đắn, nhưng...”

“Sẽ rất khó chịu. Rất khó chịu.”

“Tớ biết.”

Có một lý do tại sao Ellen che giấu sự thật rằng cô ấy là em gái của Artorius và là chủ nhân của Thánh Kiếm Lament.

Sự kỳ vọng quá cao của mọi người cũng như sự nổi tiếng vô ích đó sẽ gây khó chịu lớn cho Ellen.

Và mọi người sẽ ngăm gậy rất nhiều áp lực lên cô ấy trong thời gian đi học, gọi cô ấy là Anh hùng tiếp theo.

“Đừng nói với họ, sự việc này sẽ sớm bị lãng quên. Là Tiamata, nó sẽ không gây ra bất kỳ vấn đề lớn nào nữa.”

Sẽ là một vấn đề lớn nếu đó là một Thánh tích thực sự của một Ma thần, nhưng khi nó trở lại là

Tiamata, thì sẽ không có vấn đề gì nữa, vì vậy có vẻ như Ellen nghĩ rằng tốt hơn là nên che giấu những gì mình đã có. Trở thành chủ nhân của Tiamata.

“Ừm, như vậy là tốt nhất.”

Họ sẽ làm âm ỉ lên để tìm lại Thánh tích của Ma thần bị thất lạc, nhưng cuối cùng, nếu không có gì xảy ra nữa trong một khoảng thời gian nhất định, giống như cuộc tấn công khủng bố vào Thủ đô lần trước, thì mọi thứ sẽ dần lắng xuống.

* * *

Vấn đề thanh kiếm bị nguyên rủa đã được giải quyết, và Thánh kiếm Tiamata đã được phục hồi trở lại.

Và, sẵn sàng đón nhận một trận đòn từ Ellen, tôi đã kể cho cô ấy toàn bộ sự thật về vụ việc.

Ellen có vẻ khó chịu nhưng cũng nhẹ nhõm vì cuối cùng mọi vấn đề đã được giải quyết.

Tôi và Ellen ngồi dựa lưng vào bức tường của phòng huấn luyện.

“Cậu không ngủ chút nào sao?”

Ellen nhận thấy rằng tôi trông không được tốt lắm khi hỏi tôi.

“...Đúng vậy. Tôi không thể ngủ thoải mái trong khi ai đó đang làm việc suốt đêm vì mình.”

“...Tôi hiểu rồi.”

Cô ấy sẽ không quan tâm nếu tôi ngủ hay không, nhưng tôi chỉ nhìn cô ấy thực hiện nghi lễ cho đến phút cuối cùng với cảm giác tội lỗi, hối hận và biết ơn.

"Tôi đã để cô ấy ngủ trên giường của mình, vì vậy tôi đã cố gắng ngủ ở hành lang. Nhưng sau đó tôi gặp cậu... Chà, và chúng ta đã kết thúc cuộc nói chuyện như thế này."

"Ah."

Đôi mắt của Ellen hơi mở to, khi cô ấy nhận ra rằng tôi sắp chết vì kiệt sức và rằng tôi thực sự không thể ngủ được vì cô ấy.

"...Ngủ ở đây này."

"Tôi sẽ làm điều đó."

Tôi nằm xuống sàn phòng tập.

Sàn nhà khá cứng, nhưng tôi đã chết mê chết mệt nên không cảm thấy khó chịu lắm.

* * *

Ellen nhìn Reinhardt, người đang nằm ngửa ngủ.

Con bọ đang bò trong tim cô đã biến mất.

Cô tức giận. Cô cảm thấy rất buồn khi nghe những gì đã xảy ra.

Cô ấy ở bên cạnh mình với cơn thịnh nộ. Cô ấy đã nói với anh ấy rất nhiều lần, nhưng cuối cùng anh ấy đã đầu hàng trước lòng tham của mình và rơi vào tình thế nguy hiểm.

Tuy nhiên, cô ấy vẫn giữ nó lại, nghĩ rằng cô ấy nên lắng nghe toàn bộ câu chuyện của anh ấy trước.

Tuy nhiên, khi lắng nghe câu chuyện của anh ta, Ellen thấy mình không còn tức giận nữa. Cô ấy nghĩ rằng cô ấy nên tức giận vì Reinhardt rõ ràng đã tự mình gặp nguy hiểm vì đã làm điều gì đó ngu ngốc.

Tuy nhiên, cơn giận của cô đã tiêu tan, vì vậy cô không thể giữ cơn thịnh nộ đó nữa.

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ:

Cô không thực sự quan tâm nhiều đến Thánh kiếm Tiamata. Cô chỉ hơi ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của một thứ quan trọng như Thánh tích của năm vị thần.

Được rồi.

Đó là cách nó được thực hiện.

Đó là những gì đã xảy ra.

Nó không thể là bất cứ điều gì như thế.

Có một lý do cho tất cả mọi thứ.

Suy nghĩ của cô tràn ngập một cảm giác kỳ lạ đến nỗi mọi cảm giác nhẹ nhõm, hơi thất vọng và cảm giác không rõ đó ngay lập tức biến mất.

Sự phục hồi của Thánh kiếm Tiamata...

Thế giới chắc chắn sẽ ngạc nhiên về điều đó, nhưng Ellen thì không.

Thay vào đó, có vẻ như một thứ khác quan trọng hơn nhiều đối với cô ấy.

Ellen ôm đầu gối khi cô nhìn Reinhardt, người vừa nhắm mắt đã chìm vào giấc ngủ.

Cô ấy có vẻ như một đứa trẻ đang nhìn kỹ một con vật nào đó mà cô ấy nhìn thấy lần đầu tiên vì tò mò thuần túy.

Cô đã nhìn anh rất nhiều lần, nhưng có cảm giác như cô đang nhìn anh lần đầu tiên.

Vào lúc đó, Ellen dường như đang nhìn Reinhardt lần đầu tiên trong đời.

Cô nghĩ rằng anh ngủ như vậy sẽ khá khó chịu.

Ellen thả lỏng tay quanh đầu gối và duỗi chân ra.

Sau đó cô khẽ nâng đầu Reinhardt lên và đặt nó lên đùi mình.

Tôi đang làm điều này bởi vì ngủ trên sàn như thế sẽ khá khó chịu.

Đó là lý do duy nhất.

Chỉ vì anh ấy cảm thấy không thoải mái.

Và tôi xin lỗi...

Xin lỗi vì sự hiểu nhầm.

Tôi xin lỗi vì đã nghi ngờ cậu và tức giận.

Tôi chỉ làm điều này bởi vì tôi cảm thấy có lỗi...

Tôi đã chọn không nghĩ về những điều này nữa.

Chỉ là những gì là sai với tôi?

Tôi quyết định không nghĩ về nó.

Ellen cẩn thận luồn những ngón tay qua mái tóc của Reinhardt đang say ngủ.
Sau đó cô ấy bắt đầu mỉm cười nhẹ mà không nhận ra.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading